

Article Opinió - Laura Anglada - “L’amor en temps de política”

La política, igual que l'amor, no és un camí de roses. Però quan es fa política, igual que quan es fa l'amor, també es pot estimar de veritat.

A través d'aquestes lletres, sempre amb les meves ulleres de sociòloga i des de la meva experiència personal (i potser per una necessitat personal) vull fer apologia de l'ètica de les cures en la política, tant en les formes, en les relacions que s'estableixen, com en el contingut.

Defenso que una altra manera de fer política és possible allunyada dels canons tradicionalment masculins (la competitivitat, l'orgull, la crispació, l'individualisme, l'autoritarisme, la falta de diàleg) i que s'apropi més al que alguns anomenen la feminització de la política.

Jo parlo de que és possible, i diria que extremadament necessari, que la política es faci des de la humanitat, des del respecte, des de la humilitat i l'escolta. Més enllà de les diferències ideològiques, de criteri i de perspectiva que puguin existir no sols entre partits, sinó entre les persones que som responsables d'impulsar el servei públic (també els treballadors i treballadores), caldria i és possible tenyir aquest servei i la gestió pública d'empatia, d'estima, d'emoció, de compromís, de 'carinyo', d'implicació, de convicció, d'igualtat,.... en definitiva, “d'amor” en el seu més ample sentit, l'ètica de les cures.

La paraula cuidar ve del llatí "cura", actitud de desvetllament, atenció, diligència en relació amb algú o amb alguna cosa, actitud de preocupació, inquietud per l'ésser a què se està lligat per llaços de parentiu, proximitat, afecte, amor, suposa precaució i prevenció per evitar que li passi alguna cosa dolenta a aquest algú o alguna cosa.

Reivindic que l'ètica de les cures (de les autocures i de la cura de l'altre) ha de ser la base de la gestió pública per construir una ciutat que cuidi a les persones i que comença pels que la impulsem, en la forma de fer política i de relacionar-nos entre nosaltres. Recordem que la paraula política prové del grec *polis* (ciutat) i, per tant, es refereix a tot allò que té a veure amb lo públic, amb la vida de la ciutadania a la ciutat, a la gestió de lo comunitari, al servei públic. Es tracta de posar les persones en el centre de la política (de la polis=ciutat) en totes la seves dimensions (emocional, física, racional...).

Per poder avançar cap a aquesta visió és necessari revisar alguns mites i creences que hi ha dins l'imaginari col·lectiu que poden actuar de fre:

Els polítics són persones d'una altra espècie

Es cert que els polítics són persones però de l'espècie humana, reflectint la mateixa diversitat que hi pugui haver en altres àmbits de la societat com a una escola, a una empresa, a una família, a una ONG...

Són persones que, més enllà de les responsabilitats amb les que s'han compromès, també

s'equivoquen perquè l'error és intrínsec a la humanitat, hi tenen dret. I també, a diferència de les màquines, tenen por, són vulnerables, i tenen sentiments. Per tant, lluny de ser persones sense escrúpols, els polítics (les persones) també els afecten les coses i les crítiques gratuïtes i desvirtuades que a vegades es fan i que generen un ambient de crispació i desmoralització.

Per tant, en primer lloc, aquí el meu clam cap al respecte entre els partits (més bé, entre les persones que els representen) i la defensa que en política no val tot per tal d'aconseguir el rèdit davant la opinió pública. Per construir una ciutat educadora basada en les cures, aquesta comença per donar exemple els que la dissenyen. I en segon lloc, també un clam a construir relacions horitzontals i d'equip entre polítics i treballadors tot entenent que hi ha un objectiu comú que és el servei públic i que junts l'hem de garantir, cadascú des de la seva responsabilitat, essent possible i necessari teixir llaços de complicitat, comprensió i suport mutu per ser més forts, per estar més motivats.

La política és corrupta

La política la feim les persones amb els valors que hem après i ens han educat, més enllà del que ens han mostrat a l'escola. Així, donat que hi ha persones bones, honrades, transparents i honestes també és possible fer una política honrada, honesta i transparent. Per tant, l'educació de la nostra ciutadania d'avui és la base per una bona política del demà: eduquem ciutadans dins l'ètica dels valors humans i de les cures i tindrem una política de valors i de la cura (més enllà de les diferències ideològiques).

Diria, tanmateix, que per molt que un s'ho proposi, és quasi bé impossible ser corrupte gràcies a tots els mecanismes de control i fiscalització que s'han instaurat en els darrers temps per garantir la transparència i la bona gestió dels fons públics.

El polític miren pel seu interès individual

Per què quan pensem en els polítics, pensem que si poden treure profit personal del seu càrrec ho faran? Es el que fariem noltros, si fóssim polítics? De nou, encara que ens ho proposéssim, no arribaríem gaire lluny.

En aquest sentit, reflexiona la filòsofa Adela Cortina que l'individualisme no és una bona estratègia per la supervivència de l'espècie humana sinó que és més bé la font de la seva destrucció. Defensa que, més enllà de la teoria que la humanitat som egoistes per naturalesa, les persones també alhora esteim capacitats i disposats a cuidar de noltros mateixos i dels altres i de mirar pel bé col·lectiu. Es més, és necessari que així sigui i biològicament hi esteim preparats perquè és la única manera de sobreviure, a través de la col·lectivitat.

Per tant, és possible i necessari que des de la política es gestioni el bé col·lectiu des d'una actitud de cura, d'amor i tot posant en valor que la tasca política també pot estar tenyida d'entusiasme i convicció en el servei públic que és l'amor cap a lo nostro, cap al lloc on vivim i cap a la nostra identitat. Perquè igual que un infant creix, madura i es va empoderant en sentir-se estimat i cuidat, defenso que l'ètica de les cures pot i ha de ser la base per una ciutat feliç.

I donat que la ciutat la feim entre tots i totes, que és la suma de les polítiques individuals i quotidianes de cadascun de noltros, feim de l'ètica de les cures la nostra política personal.